

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 826/2019
15.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из с. ..., Општина ..., чији је пуномоћник Давор Јовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5299/18 од 27.09.2018. године, у седници већа одржаној 15.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5299/18 од 27.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 603/17 од 24.05.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име измакле користи тј. изгубљене зараде због немогућности обављања такси превоза, за период од 08.06.2016. године до 10.04.2017. године, плати износ од 756.490,00 динара, са законском затезном каматом од 07.03.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу због незаконитог задржавања путничког возила марке „...“ модел „...“, регистарске ознаке ... -... исплати износ од 66.108,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.04.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име изгубљене зараде за уговорени такси превоз на дан 08.06.2016. године на релацији ...-... исплати 140 евра у динарској противвредности која ће се противвредност обрачунати по најповољнијем средњем курсу по коме пословне банке у месту плаћања откупљују ефективну страну валуту на дан исплате, са каматом коју прописује Европска централна банка у динарској противвредности, обрачуната на исти начин почев од дана пресуђења 24.05.2018. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 138.557,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 5299/18 од 27.09.2018. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име измакле користи тј. изгубљене зараде због немогућности обављања такси превоза за период од 08.06.2016. до 10.04.2017. године исплати износ од 756.490,00 динара, са законском затезном каматом од 07.03.2018. године до исплате и у ставу четвртом тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 66.090,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. сав 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник возила ... марке „...“ модел ..., регистарске ознаке ... -... и обавља такси делатност. Дана 08.06.2016. године, након извршене контроле од стране службених лица МУП-а, тужиоцу је одузето возило којим је управљао чији је власник и издата му је потврда о привремено одузетим предметима. Након хапшења и за време трајања предистражног поступка тужиоцу није био одређен притвор, а пре саслушања од стране заменика јавног тужиоца био је поучен о правима ухапшеног лица и имао је браниоца кога је сам ангажовао. Након тога, Основно јавно тужилаштво је наредбом од 17.11.2016. године одредило спровођење истраге против тужиоца због основане сумње да је извршио кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. КЗ за које се гоњење предузима по службеној дужности. Поступак истраге је окончан одустанком основног јавног тужиоца од кривичног гоњења против тужиоца, јер пријављено дело није кривично дело за које се гони по службеној дужности, на основу донете наредбе од 24.03.2017. године. Тужиоцу је возило враћено 10.04.2017. године, у ком периоду није обављао делатност такси превоза.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев применом члана 172 . ЗОО налазећи да у конкретном случају постоји неправилан и незаконити рад органа тужене услед одуговлачења преткривичног поступка у ком је тужиоцу возило било одузето, због чега је био онемогућен да обавља делатност такси превоза од дана када му је возило одузето до дана када му је враћено.

Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилно примењено материјално право када је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев, уз основан закључак другостепеног суда да се у конкретном случају нема незаконитог и

неправилног рада суда у смислу члана 172. ЗОО, па самим тим ни обавезе на накнаду штете тужиоцу.

Наиме, према члану 172. став 1. Закона о облигационим односима правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Међутим, за одговорност правног лица по овом основу потребно је да је штета настала због незаконитог и неправилног рада њених органа. Незаконит рад се манифестује као поступање противно закону, другом пропису или општем акту или пропуштању да се закон, други пропис или општи акт примени или као радња противна обичајима и правилима норме, док се као неправилан рад сматра предузимање оних радњи које нису у складу са општим нормама у вршењу службе, односно делатности, а којима је грађанима односно правним лицима причињена штета.

Правилан је закључак другостепеног суда, да у конкретном случају нема незаконитог и неправилног рада органа тужене, јер је спорно возило тужиоцу одузето од стране органа тужене због постојања основане сумње да је тужилац учинио кривично и окончан одустанком од гоњења јавног тужиоца, а поступци полицијских органа и јавног тужиоца предузети су по правилима процедуре коју прописују Закон о унутрашњим пословима и Закон о кривичном поступку и засновани су на закону. С тога, супротно наводима ревизије, само вођење предистражног а потом и истражног поступка који је окончан одустанком јавног тужиоца од гоњења не представља доказ незаконитог и неправилног рада органа тужене, те нису испуњени услови за накнаду штете по општим правилима прописаним чланом 172. став 1. Закона о облигационим односима.

Супротно наводима ревизије, тужилац у току поступка није доказао да је поступању органа тужене приликом одузимања возила односно приликом вођења предистражног поступка супротно било којој законској норми нити у чему се састоји незаконито и противправно поступање органа тужене које би било у узрочно-последичној вези са насталом штетом за тужиоца у виду изгубљене добити, због чега је захтев да досуђење накнаде штете тужиоцу по основу изгубљене добити побијаном пресудом правилно преиначен и одбијен као неоснован.

Без утицаја су и наводи ревизије да је тужена одговорна јер је возило тужиоца држала скоро годину дана обзиром на начин окончања поступка, којима се заправо указује да је поступак требало окончати у разумном року, јер се тим наводима не доводи у питање правилност и законитост спроведеног (предистражног и истражног) поступка, већ истиче да је исти неосновано дуго вођен, што је без утицаја на другачије пресуђење ове правне ствари.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић